

רחל מרחלת על כל העולם

יואל מרקוס נפרד מאשתו

עוד לא חלפה שנה, (למשחה בלבד, העולם הזה 1805) מיום נישואיהם — וכבר עומדים יואל מרקוס ואשתו לאה על סף הגירושים.

הכתבה הכובד של הארץ, שנחשב לאחד הגברים המבוקשים בשוק, מאז גירושיו מאשתו הקודמת, הכיר את הבלונדית היפהפייה, גיסתם של נחמיה ויונה לחוביצ'ץ, לפני כשלוש שנים. הרומן היה סוער, ומלווה התפרצויות, קרבות, ופיוסים לרוב. במהלך אחד הקרבות, נכנסה לאה בעלת הטמפרמנט למכוניתה, נתנה פול-גל, ונכנסה בכל הסיפיד לתוך מכונית הכרמל-גיאה היקרה של יואל, כשהיא משמידה כנף ודלתה, וכמעט גורמת ליואל חובב-המכוניות שבץ. במהלך קרב אחר, נזקקה לאה לטיפול רפואי. בקיצור, היה שמת. אחרי הנישואין, נראה היה שהזוג ה"סוער" מצא את המנוחה והנחלה. לאה הביאה איתה למשק-הבית המשותף הרבה כסף, דירה מפוארת, ואת המוסטאנג שלה. לא יואל נזקק לכל אלה, אבל להזיק זה בטח לא יכול. אלא שכל העושר בעולם לא יכול לפי עמים לעזור כנראה. יואל, שפירסם לאחרונה את ספר היין — הספר הראשון בעברית המכסה את נושא היינות — לא הצליח למצוא את השיקוי הנכון לעצמו וללאה. והשבוע הם נפרדו, בקול רעם גדול, בדיוק כמו בימים הטובים. ייתכן כמובן שיתפייסו, כמו שמקובל אצל הצעירים הסוערים בימינו, אבל יודע-דבר אומרים לי שלא.

לאה מרקוס — לחוביצ'ץ

רונתיו מספר השגריר כיצד עיברת את שמו מויזר לורון: „הכרתי עוד יור" די אחד בשם זה, שאני מאוד מחבבו, והמכחן כיום כשגרירנו בשבדיה, ונטלתי את השם — ומה גם שהוא מצלצל יפה גם בספרדית, שבה נודעת לו משמעות של זכר, דהיינו „גבר-גברי“... הנשיא שזר לא היה מרוצה מ„לורון“. הוא אמר כי „ויזר“ קרוב יותר. יתכן שהצדק היה איתו, אבל אני העדפתי להיחשב לספרדי גברי מאשר לשר ערבי או תורכני. אל תחשבו, בנו ויזר-לורון, הוא שגריר צנוע. כך, למשל, הוא דוחה בשאט-נפש מחמאה שהעניק לו העתונאי טד שולץ בסיפור יומן דומיניקני, בו הגדיר את ה"שגריר הישראלי כ„דיפלומאט הזר בעל המידע המהימן ביותר.“ בנינועה ראוייה לשבח מצייני השגריר: „זו מחמאה ש"נעשיתי ראוי לה רק כעבור זמן מה.“ תקצר היריעה מלפרט את כל שבחי שגריר-הצמרת. אני מציעה לכם לא ל-

השגריר שהעדיף להיות גברי

אתם לא יודעים מה אתם מפסידיים כשאתם לא קוראים את העמודים המ"שעממים של המוספים השבועיים. הנה, עיתון אחד למשל, שבממוד אחד הוא מפרסם התקפה של אחד הכתבים שלו על עיתונים שכותבים, על „ספריות צמרת“ ועל „נשות החברה“, מפרסם כמה עמודים אחרי-כך את זכרונותיו ה"אישיים המלאים והמפורטים של שגריר-צמרת ישראל.

שגריר-לשעבר ויזר-לורון

הזכרונות הם זכרונותיו של בנו ויזר-לורון. לא, אל תגידו לי שלא שמעתם עליו אף פעם. הרי זה הוא שכיתן מ-64 כשגריר ישראל ברפובליקה הדומיניקנית. עכשיו, כשבנו ויזר-לורון זה סיים את שירותו הדיפלומטי, נדמה היה לו, מי שום מה, שהעם בישראל לא עקב כל-כך בדרכות אחרי פועלו הדיפלומטי. לחליט לחלוק את חוויותיו הדיפלומטיות של שגריר-צמרת עם ההמונים. הנה, למשל, הקטע בו מתאר שגריר-הצמרת את טכס הגשת כתב-האמנה שלו לנשיא הרפובליקה הדומיניקנית: „נדמו צלילי האחרונים של ההמנון. פנינו ועלינו במדרגות. היכן אשתי מרים והילדים? ידעתי כי הם מסתכלים בי מאישיש. בני, שנולד בארצות-הברית, היה רק בן 6; ובתי הצברית בת 3 וחצי בלבד. אבל, הייתי מעוניין, שרגע זה ייח"רת בזכרונם. וחשבתי גם על מספר גברות אחרות, שיכלו, בשלב זה, להיות נשואות לי, ושמתתי שמרים היא אשתי: אף לא אחת מהאחרות לא יכלה להיות אשת שגריר מתאימה ומכובדת יותר.“ בקטע מרתק זה נקטעים למתע זכרונותיו של השגריר בטכס הגשת כתב-האמנה. הוא לא מספר מי היו כל ה"אחרות שיכלו להיות נשואות לו, ומדוע לא נשא אותן. אבל אי-אפשר שלא לשבח אותו על ראיית-הנולד שלו, איך ידע לבחור מכולן דווקא את זו שתהיה בר"בות הימים ראוייה להיות אשת-שגריר מתאימה ומכובדת. איזו חקרבה! אבל זו רק פנינה בודדת ממחרזות זכרונותיו של השגריר הנודע. בהמשך זכ-

העוזרת נגד המזכירה

ישראלית, מזעיקים מייד את מנכ"ל רשות-השידור, שמואל אלמוג, כדי שיכנס לתמונה. אלמוג נכנס לתמונה, מתבלבל, אינו יודע מה לעשות, ומתנהג כמו שחקן ב"אחד הסרטים המוצגים בתיאטרון שי-דורי-ישראל. לבסוף, כמנהל טוב, הוא מחליט להטיל את הטיפול בבעיה על סגנו, הסמנכ"ל אהרון מיטל. עכשיו, הסמנכ"ל לא יודע חוכמות, הוא הולך ישר לביתו של ח"כ ברעם,

דרורה ברעם

ח"כ משה ברעם

ומספר לו את החשד הנורא שחושדים בבתו, וכל זאת מבלי לומר לנערה עצמה דבר, מטוב ועד רע. בהודמנות זו, בה נגש הסמנכ"ל עם יו"ר הקואליציה רבי-השפעה, מדברים גם על הבעיות הכספיות המעיקות על רשות-השידור. אילו היה ח"כ ברעם חש"דן, היה יכול אולי לקשר בין שני ה"נושאים — למרות שהסמנכ"ל לא הת"כוון לכך כלל וכלל. על כל פנים, ה"ליווייה שאינה את הטיפול בבעיית ה"בת — לאב המסור. אי-אפשר לדעת מה עשה אבא משה ברעם לבתו. מה שכן אפשר לדעת, הוא שדליה מזון, לא קיבלה בחזרה את ה"וויצמן שלה, ושהבעיות הכספיות של רשות-השידור לא נפתרו בכלל.

את הדברים המעניינים באמת בטל-וויזיה הישראלית לא מראים כרגיל ל"קהל הצופים. הם מתרחשים תמיד מא"חורי-הקלעים. זה גם מה שקרה לעוזרת-ההפקה דליה מזון, כשיום אחד גילתה כי ב"עת שהיתה עסוקה בעבודתה בניין ה"טלוויזיה בירושלים, נעלם מארנקה ויצ"מן אחד — שטר של 50 לירות. מכיוון שאין זו הפעם הראשונה ש"כספים נעלמים בדרך-פלא מארנקה ה"עובדים בטלוויזיה, ומכיוון שאי-אפשר ל"גייס את איירונסייד או המלאך לפתרון התעלומה, הלכה דליה והתלוננה באוזני הנהלה. שאלו אותה במי היא חושדת — והיא הצביעה, בלי בושה, על עובדת אחת, שבמקרה הסתובבה בסביבת המקום בו היה מונח ארנקה של דליה. היתה זו המזכירה דרורה ברעם. אילו היה מדובר בסתם מזכירה, יית"כן שהיו מוסרים את הפרשה למשטרה או מזמינים את החשודה לביור בהנה"לה. אבל דרורה ברעם אינה סתם מז"כירה. היא לא פחות ולא יותר מאשר בתו של יושב-ראש הקואליציה, ח"כ המערך משה ברעם. מובן שבמקרה כזה, המסעיר את כל בניין הטלוויזיה ה-

התעצל, לקרוא את כל כתביו בהמשכים במקור. אחרי-כך, תגידו לי בעצמכם עם מי הייתם רוצים לחיות על אי-בודד — עם שגריר-צמרת, או עם איזו אשת-חב"ד רה או ספרית-צמרת?

שיח רמטכ"לים - בסרבית

כמו לפני שש שנים, אפשר היה גם השבוע לשמוע את שני הרמטכ"לים משוחחים ביניהם סרבית. לפני שש שנים, הם עשו זאת באלחוט, בעיצומה של מלחמת ששת-הימים. כשחיים בר"לב היה סגן הרמטכ"ל וד"ר אלעזר אלון פיקוד הצפון. או, המטרה היתה לבלבל את האוייב. השבוע, גם כן. האוייב השבוע היה קהל האורחים והצלמים שנידחקו סביב דדו ובר"לב לאחר הופעת-הבכורה של להקת הריקוד היוגוסלאבית קולו, בהיכל-התרבות בתל-אביב. הנדחקים לא איפשרו לשני הרמטכ"לים, יוגוסלבים טהורים מלידה, להחליף מילה פרטית עם חברי וחברות הלהקה. שני רבי-האלופים גילו תושייה, העבירו את השתיה עם צמד רקדניות הלהקה לסרבית, השאירו את הצופים הבורים בסקרנות בלתי-מפוענחת.

בר"לב, דדו והרקדניות היוגוסלביות